Woord en Communieviering 27 april 2025

Beloken Pasen

Op deze bijzondere feestdag van Beloken Pasen voelt het als een voorrecht om na de enerverende gebeurtenissen van de afgelopen week, hier te mogen voorgaan vandaag.

Op Paaszondag, na de intense vieringen van de Goede Week, de viering op Paasmorgen, gevolgd door Urbi et Orbi, de zegen van paus Franciscus. Uiterst kwetsbaar, maakt hij een tocht in zijn pausmobiel om het volk buiten, te zegenen. Op Paasmaandag het bericht van zijn overlijden. Het raakte me, u misschien net zo, alsof er een dierbaar familielid, een vriend, was overleden.

Hoe moet het verder zonder hem in deze crisistijd, hoe verder met zijn opvolger, hoe zal hij zijn?

En dan, gaandeweg deze week op weg naar zijn afscheid, maakt het verdriet plaats voor een gevoel van verbondenheid met een kerk, een gemeenschap, over alle grenzen en religies heen.

Er groeit kracht, vreugde, om deel te mogen hebben aan die wereldgemeenschap. Een indrukwekkend afscheid gisteren, dat voelt als een nieuw onverwacht begin van, waar je geen naam op kunt leggen, nog. Een gedeeld verlangen met wie wil, op weg naar een samenleving, een aarde, die sterker is dan alle macht en machtsvertoon die de wereld in haar greep leek te hebben.

Het is Beloken Pasen, met lezingen, waarin de harten en ramen van de leerlingen door verdriet om Jezus' dood gesloten waren uit angst, uit schuldgevoel.

't Voelt alsof 2000 jaar geleden herleeft, tastbaar nabij is. 't Is alsof Franciscus uit de 13 eeuw tastbaar nabij is.

De wereld was in rouw toen en in de afgelopen week, om de mens die waarlijk mens was en waarlijk mens blijft, voor altijd.

Samen oprecht en open in rouw zijn, dat was het begin, een nieuw begin, het besef dat we elkaar nodig hebben. Dat de droom van een nieuwe aarde mogelijk is, dat er hoop is voor alle mensen waar Franciscus zich voor heeft ingezet.

Wie het afscheid heeft meebeleefd, meegevierd, de vele vraaggesprekken en verhalen van mensen op alle media hebben gevolgd, hij of zij zal deze gebeurtenis niet vergeten. Zomaar ineens werden we pelgrim van hoop in het Heilig jaar.

Laten we vandaag, verlangend luisteren naar de lezingen, opdat de gesloten ramen en deuren, wereldwijd kunnen en zullen opengaan. Dat vieren en beleven we samen ook hier in onze Andreas.

We ontsteken het licht, het vuur van het begin dat door niets en niemand kan worden gedoofd.

Eerste lezing: Handelingen 5, 12-16

De apostelen verrichtten vele tekenen en wonderen onder het volk. De gelovigen kwamen eensgezind bijeen in de zuilengang van Salomo, en ofschoon niemand zich daar bij hen durfde te voegen, sprak het volk vol lof over hen. Er kwamen steeds meer mensen bij die in de Heer geloofden, een groot aantal mannen zowel als vrouwen, en ze legden zelfs zieken op draagbedden of matten buiten op straat, in de hoop dat toch tenminste de schaduw van Petrus, wanneer hij voorbij kwam, op een van hen zou vallen. Ook vanuit de steden rondom

Jeruzalem stroomden de mensen toe; ze brachten zieken mee en mensen die door onreine geesten gekweld werden, en allen werden genezen.

Evangelie: Johannes 20, 19-31

Overweging
Net als toen, zijn ook vandaag en de afgelopen week Zijn leerlingen bij elkaar. Het nachtslot van de angst, van de toenemende angst ook bij mij, om wat er wereldwijd gebeurt aan machtsvertoon, aan mensenrechtenschendingen, de teloorgang van onze aarde, ons ‘gemeenschappelijk huis’, net als toen ging het nachtslot van de angst er af, de afgelopen week.

Voor wie het maar wil voelen: een brede hoopgevende verbinding en verbondenheid voorgeleefd door een mens, en paus, die vanuit zijn geloof vertrouwt op Zijn Geest en Zijn nabijheid en een geloof en vertrouwen dat verder reikt dan de dood en menselijke macht.

Het afscheid op St. Pietersplein, alle rangen, standen, en geloven, vertegenwoordigd, in een alles met elkaar verbindende eucharistie, voorgegaan door kardinaal Re en vertegenwoordigers van diverse kerken, met voorbeden in diverse talen, met zang die raakt en verbindt. Ik moest denken aan Huub Oosterhuis: “zo moet het zijn, Ja!”

Zo ben je een kerk die eenheid en kracht uitstraalt rond een paus, geliefd als mens tussen de mensen, met een voorliefde voor verschoppelingen en ont-rechtten. Hij zocht ze op, hij luisterde en troostte, aandachtig en liefdevol.

Machthebbers nodigde hij uit; zijn houding is ontwapenend, hij verbloemt niet waar het om zou moeten gaan: dat elk mens tot zijn recht kan komen, dat ieder mens verantwoordelijkheid moet dragen voor ons gemeenschappelijk huis, de aarde, een veldhospitaal.

Het afscheid op weg naar de kerk van Santa Maria Maggiore, lange rijen mensen langs de weg, betrokken, uitbundig en hoopvol. Je voelt dat er toekomst is, dat toekomst mogelijk is, dat als de nood hoog is dat er dan mensen en ngo’s opstaan die zich de hoop op toekomst niet laten ontnemen ook als dat je eigen dood en/ of die van je naasten tot gevolg kan hebben.

Ook nu zijn er cynici, mensen die ramen en deuren gesloten houden, ongelovige Tomassen, noemen we ze, toch zijn zij het vaak die je scherp houden, die maken dat de Geest niet verwordt, niet leidt tot achteroverleunen tot wegkijken.

'Je zonden zijn je vergeven, en vergeef', zo hoorden we vandaag. Wat een boodschap, een opdracht, horend bij een nieuw begin dat vrede mogelijk maakt. Amen